

L'Ordino de...

Mireia Garcia

La restauradora mostra un marc al seu taller Retoc al poble d'Ordino.

No són gaires els empresaris que han fet una aposta comercial per Ordino fora de l'oferta turística –restaurants, hotels i material esportiu–, però tot és començar. I una d'aquestes aventureres ha estat la Mireia Garcia (Escaldes-Engordany, 1976), llicenciada en Història de l'Art i diplomada en Conservació i restauració de béns culturals. L'any 2006 va obrir la primera empresa de restauració d'obres d'art que existeix a Andorra, i des de fa sis anys el taller és al poble d'Ordino. Ella mateixa reconeix que ha de combinar la seva professió amb altres feines per arribar a final de mes. «No hi ha gaire demanda, però sí un buit de mercat, així que no m'ho vaig pensar dos cops», explica. L'any 2000 va obrir Retoc a Ordino, un procés de negociació que va costar gairebé tres anys per ocupar un local que era tancat, aquelles coses incomprendibles que passen sovint. I la va

encertar: «No em canviaria de lloc per res del món, m'encanta Ordino, la llum que té, el fet de ser pocs, tenir la muntanya a tocar i enfilars-la des de casa caminant. Qui no voldria venir a viure a Ordino?», diu. El taller és just al davant de l'Escola bressol, i ofereix conservació, restauració i documentació d'obres d'art. «M'agrada diversificar serveis, crec que és la clau de qualsevol

«M'agrada diversificar serveis, crec que és la clau de qualsevol autònom»

autònom». Es va especialitzar en restauració d'escultura, però s'atreveix amb tot desplegant, si cal, una xarxa de professionals fins a trobar la persona idònia. «L'escultura et dona una visió molt àmplia, per la tridimensionalitat i la quantitat de tècniques i materials diversos que s'utilitzen. Era sens dubte la millor opció», tot i que en aquest món, com en tots, no pots tancar la porta a res i és

imprescindible tenir nocions de tot, pintura, moble i objecte, gràfics... «Et poden arribar tot tipus de peces, com un pendó antic», com va ser el cas del Comú de Canillo, que va voler restaurar una bandera antiga feta malbé. «El principal problema que trobem segons el que vulguem restaurar és la frontera; per això és important fer la gestió i ampliar equip si cal per donar un bon servei». Va començar amb molt bon peu: «Vaig tenir la sort de treballar per Patrimoni Cultural als estius quan encara estudiava i vaig començar per l'inventari de Casa Rull. Amb ells he après molt i el meu primer encàrrec, de fet, va venir de Patrimoni per inventariar la Casa d'Areny-Plandolit». Una feina que va durar un any i va donar un catàleg de 3.000 objectes: armes, ceràmiques, mobles, càmeres... I darrere de cadascun, un assessorament, una definició, una descripció i una foto, per resumir molt. «La

gent no s'imagina el que és la nostra feina, es pensa que som artistes i que és molt creativa. Ho és, però no com es pensen. Utilitzem la creativitat, però per resoldre els problemes que ens planteja cada restauració única. Cada peça és un repte i cada cas és diferent». Un exemple clar és el manteniment de la instal·lació que hi ha davant l'Auditori Nacional, el jardí japonès de Toshimitsu Imaï, que s'ha hagut d'intervenir quatre

postgòtic català. La majoria de restauracions particulars, però, són pintures, «és el que més demanen, neteges i restauracions de teles». El diagnòstic és gratuït i el cost depèn de la intervenció, les hores de dedicació, el material que s'utilitzi i el valor de l'obra. «Com més qualitat, més fàcil serà la restauració», explica. «A vegades comences per una obra i llavors la gent s'anima i un cop a casa del client sorgeixen més peces».

«L'inventari de la casa d'Areny-Plandolit, amb 3.000 objectes, va costar un any de feina»

vegades fins que es va aportar una solució nova i gairebé definitiva per mantenir el color daurat a les pedres. «A mi m'agrada dir que els restauradors som una mica metges, cuiners, investigadors, químics...», explica. El seu treball de final de carrera va ser la neteja amb làser de la creu de Santa Anna d'Escaldes. Una altra joia que ha passat per les seves mans ha estat la capella privada de Sant Bartomeu a Sant Julià, el retaule i el baldaquí, únic en el seu estil del

El Museu Diocesà d'Urgell és una altra institució per a la qual ha treballat en diferents ocasions. «La gent desconeix com funciona, així és que quan algú té una obra que vol restaurar truca a Patrimoni directament i ells també s'encarreguen d'assessorar i indicar el que poden fer». «A Ordino, m'encantaria restaurar les reixes de Sant Martí de la Cortinada i tornar-los la policromia original, seria una feina dura però molt gratificant».

Instal·lació de l'artista japonès Toshimitsu Imaï davant l'Auditori.